

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **B. T. S.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 5. 2016, č. j. MV-74451-4/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci ze dne 23. 11. 2016, č. j. 59 A 59/2016 – 38, o návrhu na přiznání odkladného účinku,

t a k t o :

Kasační stížnosti **s e** odkladný účinek **p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočky v Liberci (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 4. 3. 2016, č. j. OAM-8474-27/TP-2015, jímž byla podle § 87k odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zamítnuta žádost stěžovatelky o povolení k trvalému pobytu.

[2] Stěžovatelka současně s kasační stížností podala návrh na přiznání odkladného účinku. Svůj návrh odůvodnila tím, že v důsledku vykonatelnosti správního rozhodnutí musí z České republiky vycestovat, aby se zde vyhnula nelegálnímu pobytu a maření výkonu úředního rozhodnutí. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 - 100. Zdůraznila, že zde má pevné zázemí, především syna, nezl. B. K. S., nar. X, státního občana České republiky, se kterým sdílí společnou domácnost a o kterého pečuje, i to, že zde žije již 9 let a považuje Českou republiku za svou rodnou zem. Dodává, že v souladu s mezinárodními předpisy by matce a na ni závislému synovi mělo být umožněno být spolu. Zmiňuje také právo na spravedlivý proces, k němuž patří i možnost osobně se účastnit soudního řízení a být v pravidelném kontaktu se svým zástupcem. Domnívá se, že přiznáním odkladného účinku nebude žádné osobě způsobena újma, zatímco jí nebezpečí újmy v případě opačného rozhodnutí přímo hrozí.

[3] Žalovaná nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku. Nesdílí názor stěžovatelky, že by jí výkon rozhodnutí způsobil újmu a že nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Zároveň odkazuje na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, kde se konstatuje, že do soukromého a rodinného života může fakticky zasáhnout až rozhodnutí bezprostředně vedoucí k nucenému opuštění země, které vytvořené vazby přetne. Samotné neudělení víza tento efekt nemá.

[4] Kasační stížnost nemá podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; užije přiměřeně ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být v souladu s usnesením rozšířeného senátu ze dne 1. 7. 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 – 58, splněny tři materiální předpoklady: 1) výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí musí pro stěžovatelku znamenat újmu, 2) újma musí být pro stěžovatelku nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, 3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] K námitce žalované soud uvádí, že každý případ je jedinečný, a proto je nutné jej posuzovat individuálně. Ve věci vedené Ústavním soudem stěžovatelka tvrdila, že má silné rodinné vazby v ČR, toto tvrzení ale bylo vyvráceno (s otcem a bratry nežila dlouhou dobu ani v zemi původu). Zatímco stěžovatelka v nyní řešeném případě pečuje na území ČR o svého nezletilého syna, občana ČR, kterého vyživuje a který je, vzhledem ke svému nízkému věku, na ní plně závislý. Hrozící újma na soukromém a rodinném životě je v obou případech značně odlišná.

[7] Situace stěžovatelek se v obou případech liší i vzhledem k jejich uděleným pobytovým oprávněním na území ČR. Zatímco ve věci posuzované Ústavním soudem stěžovatelka přicestovala do ČR na základě víza k pobytu, jehož platnost skončila po čtrnácti dnech od jejího příjezdu a poté zde pobývala na základě víza za účelem strpění po dobu jednoho roku (další žádosti o udělení pobytového oprávnění jí byly opakovaně zamítány), stěžovatelka v projednávané věci žila na území ČR od roku 2007 postupně na základě dlouhodobého víza za účelem podnikání, povolení k dlouhodobému pobytu a z důvodu strpění pobytu podle zákona o pobytu cizinců v celkové délce 9 let. S délkou pobytu na území ČR se prohlubují i rodinné vazby na daném území, zvláště v případě, kdy má stěžovatelka syna, který je občanem ČR. Kvůli zmíněným odlišnostem nelze daný nálezný v tomto případě aplikovat.

[8] Zároveň je pravda, že k bezprostřednímu opuštění území ČR by mohla být stěžovatelka donucena až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění. Nicméně tato skutečnost nemůže být podle názoru soudu důvodem k zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku. Jen stěží lze předpokládat, že cizinec má předejít případné nenahraditelné újmě tím, že bude vědomě porušovat zákon nelegálním pobytem na území ČR a vystavovat se riziku, že mu bude uděleno správní vyhoštění, s nímž je navíc vždy spojen zákaz pobytu v ČR na určitou dobu (shodně usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011 – 102).

[9] Samotný pobyt v ČR bez pobytového oprávnění je zásahem do soukromého a rodinného života, který by, bez přiznání odkladného účinku kasační stížnosti stěžovatelky při prokazatelných úzkých rodinných vazbách na území ČR, vyústil nejintenzivnějším zásahem do soukromého a rodinného života v podobě vyhoštění.

[10] Skutečnost, že předmětem správního řízení je otázka účelového určení otcovství k dítěti nemůže kolidovat s důležitým veřejným zájmem, což je v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39. Přiznáním odkladného účinku kasační

pokračování

stížnosti se účinky napadaného rozhodnutí pouze odkládají. I v případě, že je správní rozhodnutí vydáno ve veřejném zájmu, neznamená nutně odklad jeho účinků rozpor s tímto veřejným zájmem. K naplnění veřejného zájmu může postačovat i pozdější nastoupení účinků správního rozhodnutí. Soud současně nezjistil, že by přiznáním odkladného účinku hrozila jakákoli újma jiným osobám.

[11] Z těchto důvodů soud stěžovatelce vyhověl a její kasační stížnosti přiznal odkladný účinek. Pro úplnost soud dodává, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nezakládá pobytové oprávnění stěžovatelky na území ČR.

[12] Závěrem je třeba zdůraznit, že přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti není jakýmkoli způsobem ze strany soudu předjíráno rozhodnutí o samotné kasační stížnosti.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. ledna 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu